Republika Hrvatska
Općinski sud u Virovitici
Stalna služba u Slatini
Slatina, Trg sv. Josipa 12

Poslovni broj: P-267/2026-13

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Virovitici, Stalna služba u Slatini, po sucu pojedincu Josipu Bočkai, u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Dragišić iz Čepelovca, Planinska 8, OIB: 18619480938, zastupana po punomoćnicima Jugoslavu Puranu i Saši Kutnjaku, odvjetnicima iz Bjelovara, protiv tuženika Slatinska banka d.d. Slatina, Vladimira Nazora 2, OIB: 42252496579, zastupana po odvjetnicima iz OD Kožul & Petrinović iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon zaključene glavne i javne rasprave 29. rujna 2026., održane u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice Saše Kutnjaka, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 13. studenoga 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba iz čl. 10. st. 2 Ugovora o dugoročnom nenamjenskom kreditu, broj: 6141072862 od 09. 01. 2017. sklopljenog između tužiteljice VESNE DRAGIŠIĆ iz Čepelovca, Planinska 8, Đurđevac, OIB:18619480938 i tuženika SLATINSKA BANKA d.d., Vladimira Nazora 2, Slatina, OIB:42252496579 u dijelu u kojem je tužiteljica u obvezi platiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima u visini od 2,00% na iznos odobrenog kredita jednokratno unaprijed.

II. Nalaže se tuženiku SLATINSKA BANKA d.d., Vladimira Nazora 2, Slatina, OIB:42252496579, da tužiteljici VESNI DRAGIŠIĆ iz Čepelovca, Planinska 8, Đurđevac, OIB: 18619480938, nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.136,55 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom određenom čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a, tekućom od 13. studenoga 2026. do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troškova postupka u iznosu od 125,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi tvrdi da je s tuženikom sklopila Ugovor o dugoročnom nenamjenskom kreditu, broj 6141072862, od 17. siječnja 2017., kojim je tužiteljici odobren kredit u iznosu od 32.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan zaključivanja kredita što je iznosilo 242.071,87 kn. U čl. 10. st. 2.

navedenog Ugovora tužiteljici je nametnuta ugovorna odredba temeljem koje je bila u obvezi platiti tuženiku „naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima u visini od 2,00 % na iznos kredita jednokratno unaprijed“. Sukladno navedenoj odredbi tužiteljica je tzv. ulaznu naknadu platila dana 18. siječnja 2017. u iznosu od 4.841,44 kn, odnosno 642,57 EUR prema fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 kn/1,00 EUR. Prilikom sklapanja Ugovora tužiteljica nije pregovarala niti imala mogućnost pregovaranja o navedenoj odredbi ugovora već je tuženik istu jednostrano formulirao i uvrstio u unaprijed pripremljeni tipski ugovor na čiji sadržaj tužiteljica nije imala utjecaja, a sklapanje ugovora ponuđeno joj je po principu „uzmi ili ostavi“. Sporna odredba ne sadrži bilo kakve podatke ili parametre iz kojih tužiteljica može shvatiti koji joj se troškovi i usluge tuženika naplaćuju tom naknadom zbog čega ugovorna odredba nije jasna niti razumljiva. Svakako, obradom kredita tuženiku nije ni nastao bilo kakav trošak koji bi opravdao naplatu naknade za obradu kredita jer je upravo tužiteljica snosila javnobilježničke i druge troškove povezane sa sklapanjem Ugovora stoga navedena odredba nema nikakvu opravdani razlog niti razumnu svrhu. U čl. 1021. ZOO propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. U smislu citirane odredbe, ugovorne kamate faktički predstavljaju naknadu koju korisnik kredita na ime korištenja tuđeg novca plaća kreditoru - banci pa tuženik nije imao zakonskog i stvarnog uporišta dodatno naplatiti naknadu za obradu kredita za koju ni nije razumljivo što se njome plaća. Nametanjem navedene nejasne i nerazumljive pa stoga nepoštene odredbe u ugovor o kreditu, tuženik je počinio povredu odredbi Zakona o zaštiti potrošača važećeg u vrijeme sklapanja Ugovora (dalje ZZP), što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, zbog čega je navedena odredba nepoštena i ništetna, sve u smislu odredbi iz čl. 49., 52. i 55. ZZP.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava osnovu tužbe. Naknada za odobrenje kreditnog zahtjeva iz odredbe članka 10. st. 2. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Tako je odredbom čl. 2. st. 2. Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-75/09, 112/12 i 143/13) zakonodavac dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“, te Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite od 31. siječnja 2014. donio (NN-15/14), u članku 3. izrijekom kao dopuštena predviđena i naknada za obradu1 kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje…sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Da je zakonodavac smatrao da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva nezakonita, onda takvu naknadu ne bi dodatno uredio gore citiranim posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu. Sporna ugovorna odredba nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ni moralu društva, zbog čega nema razloga da se ocijeni nepoštenom u smislu odredbi Zakona o obveznim odnosima niti kojeg drugog zakona. Štoviše, sporna ugovorna odredba je uobičajena u bankarskom poslovanju i ista je obuhvaćena pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošača“ u smislu čl. 3. Direktive 2008/48 EZ2, koja ne sadržava nikakvo ograničenje u pogledu vrste ili opravdanja troškova na koje se potrošače može obvezati u okviru ugovora o kreditu. Direktiva 2008/48 EZ ne sadržava ni odredbe koje uređuju ograničenje troškova kredita ili njihovu raspodjelu na trgovca i potrošača. Člankom 3. točkom (g) direktive definiraju se „ukupni troškovi kredita za potrošača“ na način da oni obuhvaćaju

troškove, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu, koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Slijedom navedenog, može se zaključiti da je tuženiku dopušteno obvezati potrošača na naplatu troškova u vezi s gospodarskom djelatnošću tuženika, kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja, kako je to nesporno potvrđeno i u praksi Suda EU. Ugovorna odredba čl. 10. st. 2. Ugovora o kreditu jasno je i razumljivo sastavljena te je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne ugovorne odredbe za njega proizlaze. Spornom odredbom se na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti takve troškove u iznosu od 2,00 %, a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i koliko ta naknada iznosi, kako ne spori ni samom tužbom. Pritom, zahtjev jasno i razumljivo sastavljene ugovorne odredbe koji predviđa Direktiva 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.g. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva 93/13 EEZ) i na koju se tužitelj poziva, tužitelj neosnovano tumači na način da je trebao biti informiran o radnjama koje je tuženik na temelju Ugovora o kreditu trebao obaviti i za koje je naplaćena sporna naknada, odnosno da je spornom ugovornom odredbom trebala biti detaljno predviđena struktura navedenih troškova. Ovo najprije stoga što i u skladu sa sudskom praksom Suda EU zahtjev transparentnosti iz Direktive 93/13 EEZ samo zahtijeva da potrošači budu informirani o posljedicama ugovornih odredbi, a ne o njihovu smislu. Drugim riječima, važno je da prije sklapanja ugovora potrošaču nisu zatajeni nikakvi troškovi. Nadalje, zahtjev transparentnosti propisan Direktivom 93/13 EEZ vodi računa o tome da taj zahtjev ne prekoračuje ono što se razumno može očekivati od tuženika. Obveza navođenja konkretnih pojedinačnih radnji koje se moraju obaviti u zamjenu za određene naknade bila bi pretjerano i neopravdano opterećenje tuženika te bi od tuženika u biti zahtijevala da opravda svaku ugovornu odredbu o cijeni. Navedeno bi se protivilo čitavom smislu iznimke propisane čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 EEZ, a to je upravo izbjegavanje nužnosti da prodavatelji robe ili pružatelji usluga opravdavaju svoje pristojbe te da se na taj način sudovi spriječe u zadiranju u njihove cjenovne strategije. Slijedom navedenog, načelo transparentnosti, kako ga predviđa Direktiva 93/13 EEZ ne zahtijeva da se konkretni troškovi povezani s konkretnim uslugama. Tuženik ukazuje i na odluku suda EU od 3. listopada 2019. godine u predmetu C-621/17 u kojem je sud EU u na (prvo) postavljeno pitanje: „treba li članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena valja razumjeti tako da nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi naknade za upravljanje i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“ odgovorio: „Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“. Polazeći od naprijed navedenog, za zaključiti je da je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva. Tužitelj je razumno morao shvatiti prirodu usluge obrade kredita, a osim toga razumjeti da ne postoji preklapanje ove naknade s drugim naknadama ili uslugama koje se u okviru

Ugovora o kreditu naplaćuju. Pravna priroda ugovorne odredbe o naknadi za odobrenje kredita i njezine financijske posljedice za tužitelja nisu se promijenile od trenutka sklapanja Ugovora o kreditu, a kod prosječnog potrošača koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću i koji je sklapanjem Ugovora o kreditu pristao na naplatu troškova odobrenja kredita koji su u tom trenutku određeno bili navedeni (2,00 %) moralo je postojati shvaćanje njegovih obveza i gospodarskih posljedica ugovorne odredbe kojom su ti troškovi predviđeni. Zakonom o zaštiti potrošača kao ni Zakonom o potrošačkom kreditiranju u koji su implementirane odredbe navedene Direktive nisu propisane obveze informiranja različite od onih navedenih u citiranim odredbama Direktive 2008/48. Odredbom čl. 5. st. 1. točka (i) Zakona o potrošačkom kreditiranju propisuje se da informacije koje pravodobno treba pružiti potrošaču sadrže, cit. „…sve druge naknade koje proizlaze iz ugovora o kreditu te uvjete prema kojima se te naknade smiju mijenjati.“. Tuženik nadalje ističe da sama činjenica da je tuženik napisao Ugovor o kreditu i dao ga tužitelju na potpis ne znači da bi u konkretnom slučaju bilo riječi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. U konkretnom slučaju, ugovorne strane su prije sklapanja Ugovora o kreditu pregovarale i postigle suglasnost volja o sadržaju ugovornih odredbi koje se odnose na namjenu kredita (posebna namjena – stambeni, adaptacijski, auto i sl. ili nenamjenski); visinu iznosa kredita; valutu uz koju je kredit vezan; rok otplate kredita; način otplate kredita (otplata u anuitetima ili u ratama); dospijeće otplate kredita (mjesečno, kvartalno, polugodišnje, jednokratno); poček s otplatom kredita; vrstu kamatne stope (promjenjiva ili fiksna); visinu kamatne stope (ovisno o statusu klijenta, primanju redovnih prihoda preko transakcijskog računa u banci); instrumente osiguranja plaćanja (sudužnik i/ili jamac, založno pravo na predmetnoj i/ili zamjenskoj nekretnini – ovisno o dostatnoj vrijednosti i pravnom statusu nekretnine, polica osiguranja života i sl.). Kada bi se iz predmetnog Ugovora o kreditu eliminirale sve gore navedene odredbe, ugovora uopće ne bi bilo. Sukladno navedenom, razvidno je kako je upravo tužitelj taj koji je, u bitnom, odredio sadržaj ugovora jer se radi o odrazu njegovih potreba i mogućnosti. Ugovor o kreditu prema tome nije unaprijed formulirani ugovor, a teret dokaza o suprotnom je na tužitelju. Tužitelj je u odnosu na svaku ugovornu odredbu, pa tako i na spornu ugovornu odredbu, imao stvarnu mogućnost utjecati, odnosno pregovarati o njezinom sadržaju. Uzimajući u obzir definiciju prosječnog potrošača, za naglasiti je i da je tužitelj imao obvezu pažljivo pročitati svaku ugovornu odredbu, tražiti odgovarajuća pojašnjenja ako mu je nešto bilo nejasno ili nerazumljivo, i tek nakon toga donijeti odluku o prihvatljivosti iste ili zatražiti odgovarajuću izmjenu. Sve da se u ovom postupku i utvrdi da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, navedeno još uvijek ne znači da je ugovorna odredba nepoštena s obzirom da se za njezinu eventualnu nepoštenost moraju ispuniti i daljnji zahtjevi, a to su neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja mora biti znatna i postojati na strani potrošača, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Utvrđenje da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, ima za posljedicu tek zaključak da sporna ugovorna odredba nije izuzeta od testa nepoštenosti, a ne i to da je ugovorna odredba ništetna. U slučaju da sud ipak smatra da navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti, tuženik prvenstveno ističe da je u smislu odredbe članka 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača odlučno utvrditi da li je predmetna odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je dužan provjeriti sud koji provodi postupak. Tuženik s tim u vezi upućuje na stavove iz presude Suda EU u predmetu C-621/17 od 3. listopada 2019.: „55. Kada je riječ o pitanju uzrokuju li odredbe o kojima je riječ u glavnom postupku, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu na štetu potrošača, treba

utvrditi da je – kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje – naplaćivanje naknade za upravljanje i izlazne naknade predviđeno nacionalnim pravom. Ne čini se – što je ipak dužan provjeriti sud koji je uputio zahtjev – da te odredbe nepovoljno utječu na pravni položaj potrošača predviđen u nacionalnom pravu, osim ako usluge koje se pružaju u zamjenu za naknade nije moguće razumno uključiti u upravljanje zajmom ili u njegovu isplatu odnosno ako su iznosi navedenih naknada stavljenih na teret potrošača nerazmjerni u odnosu na iznos zajma. Na sudu je koji je uputio zahtjev da usto vodi računa o učinku drugih ugovornih odredbi kako bi utvrdio uzrokuju li one znatniju neravnotežu na štetu zajmoprimca.“. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da, s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača te da li je iznos naknade nerazmjeran u odnosu na iznos zajma. Međutim, u slučaju kada je naknada za odobrenje kreditnog zahtjeva u vrijeme sklapanja ugovora bila izričito zakonski dopuštena, ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način i iznosila 2,00% od iznosa kredita te dakle bila određena, odnosno odrediva i lako provjerljiva u svakom trenutku, tuženik smatra kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, odnosno da bi naknada bila nerazmjerna iznosu zajma i/ili povrijedila načelo dobre vjere pa da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Tuženik osporava potrošačka svojstva Ugovora o kreditu koji je predmet spora kao i svojstvo potrošača tužitelju. Potrošačko svojstvo osnovna je pretpostavka za pozivanje na zaštitu predviđenu odredbama Zakona o zaštiti potrošača na koju se tužitelj u tužbi poziva, a upravo je na tužitelju teret dokaza na spomenutim činjenicama budući da Zakon o zaštiti potrošača ne poznaje presumpciju prema kojoj je određena osoba potrošač dok se ne dokaže suprotno. U tom smislu govori i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj U-III/1519/2021 od 15.7.2021.g., cit.: “Predmet zaštite po ZZP-u je zaštita od nepoštenih odredbi. Podnositelji nisu dokazali da su potrošači u smislu ZZP-a, a na njima je bio teret dokaza. Također nisu točno u tužbi ili tijekom postupka odredili koje su točno odredbe ugovora o kreditu nepoštene ili nejasne u smislu ZZP-a i Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Stoga je i taj prigovor odbijen u drugostupanjskoj presudi“. 38. Ovo tim više što je u predmetnom slučaju riječ o ugovoru o nenamjenskom kreditu pa se čak niti iz samog teksta ugovora ne može naslutiti na što su korištena sredstva predmetnog kredita. Slijedom navedenoga, predlaže se sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan te obvezati tužitelja da naknadi tuženiku troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, tekućom od dana donošenja presude do isplate, u roku od petnaest dana od dana donošenja presude.

3. U postupku sud je izveo dokaze čitanjem Internog naloga za knjiženje Slatinske banke d.d. (list 7) i preslike Ugovora o dugoročnom nenamjenskom kreditu od 9. siječnja 2017. te saslušanjem tužiteljice u svojstvu stranke.

4. Nije sporno da je između tužiteljice, kao korisnice kredita, i tuženika, kao kreditora, zaključen Ugovor o dugoročnom nenamjenskom kreditu od 9. siječnja 2017. kojim je tužiteljici odobren kredit u iznosu od 242.071,87 kn, što je protuvrijednost od 32.000,00 EUR prema srednjem tečaju HNB na dan zaključenja Ugovora. Nije sporno da je temeljem odredbe u čl. 10. st. 2. Ugovora tužiteljica bila u obvezi platiti tuženiku naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima u visini od 2,00 % na iznos kredita jednokratno unaprijed.

5. Između stranaka nije sporno da je sukladno navedenoj odredbi tužiteljica tuženiku na ime naknade za odobrenje kredita dana 18. siječnja 2017. platila iznos od 4.841,44 kn, što je razvidno iz Internog nalog za knjiženje Slatinske banke d.d., koji odnosno 642,57 EUR prema fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 kn/1,00 EUR.

6. Sporna je pravna osnova tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva, odnosno da li je citirana odredba čl. 10. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna te da li tužiteljica ima svojstvo potrošača.

7. Neosnovano tuženik smatra da tužiteljica nema svojstvo potrošača, pa da uslijed toga nije niti aktivno legitimirana na podnošenje predmetne tužbe. Naime, zaključenim Ugovorom o kreditu tužiteljici je odobren nenamjenski kredit, dok tuženik ničim nije dokazao da su kreditna sredstva odobrena u svrhu obavljanja kakve poslovne djelatnosti tužiteljice ili obavljanja djelatnosti slobodnog zanimanja. Sliledom toga, sud smatra da tužiteljica ima status potrošača te da je stoga kao korisnica kredita – potrošač aktivno legitimirana na podnošenje predmetne tužbe.

8. Tužiteljica je u iskazu navela da je s tuženikom zaključila predmetni Ugovor o dugoročnom nenamjenskom kreditu od 9. siječnja 2017., da je prije zaključenja ugovora razgovarala s ovlaštenim djelatnikom banke o uvjetima kreditiranja, a što se tiče naknade za obradu kredita od strane djelatnika banke bilo joj je samo rečeno d se radi o naknadi koja se mora platiti jer da u suprotnom kredit neće moći dobiti. Ugovor je prije potpisivanja pročitala, pa tako i odredbu kojom je određena obveza plaćanja naknade troškova za obradu kredita i ta naknada u ugovoru je određena u visini od 2 % od iznosa odobrenog kredita. Navedenu naknadu je banci platila na način da je banka od iznosa odobrenog kredita oduzela trošak naknade za obradu kredita, u nominalnom iznosu koji nije posebno računala. Kredit koji je ostvarila ovim ugovorom nije još otplatila u cijelosti, tako da je kredit još uvijek u otplati. Prilikom razgovora o uvjetima kreditiranja banka joj nije objasnila na koje konkretne troškove se odnosi ova naknada za obradu kredita. Prilikom razgovora o uvjetima kreditiranja nije imala mogućnost ni na koji način utjecati na ovu ugovoru odredbu o naknadi troškova obrade kredita.

9. Iz ovako danog iskaza tužiteljice proizlazi da se radi o formularnom tipskom ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik, jer sadrži ugovorne odredbe određene kao model za sklapanje budućih ugovora, čime je bila isključena mogućnost pregovaranja o spornoj odredbi čl. 10. st. 2. predmetnog Ugovora, slijedom čega je utvrđeno da je sporna ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Naime, nije sporno da je tužiteljica u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora bila informirana o obvezi plaćanja predmetne naknade, no nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade, odnosno na koje sve usluge i konkretne troškove obrade kredita se ta naknada odnosi, a niti o visini iznosa za svaku od tih usluga i troškova. Ugovaranje obveze tužiteljice za plaćanje naknade za obradu kredita prema Odluci o visini naknade za obavljene bankarske usluge imalo je za posljedicu značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Naime, tuženik ničim nije dokazao opravdanost sporne naknade, a niti da je tužiteljica bila informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade, odnosno koje to posebne usluge i koji konkretni troškovi su za tuženika nastali zbog obrade kredita, niti su stranke pojedinačno pregovarali o spornoj odredbi, slijedom čega tužiteljica nije niti

imala mogućnost utjecati na sadržaj sporne odredbe, što je u suprotnosti sa načelom savjesnosti i poštenja, prema kojem su svi sudionici u postupku obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa. S obzirom da tuženik ničim nije dokazao opravdanost sporne naknade, a da iz same činjenice što visina naknade za obradu kredita nije određena u fiksnom nominalnom iznosu, već u postotku od 2,00 % od iznosa odobrenog kredita, proizlazi da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, no nejasno je zašto bi visina troškova obrade kredita uopće ovisila o iznosu odobrenog kredita. Iz navedenog proizlazi da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je pravni prednik tuženika imao za obradu konkretnog predmetnog kredita.

10. Navedena utvrđenja suda sukladna su pravnom stavu zauzetom u presudi Suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. povodom dva zahtjeva za prethodnu odluku, koje pitanje se odnosi na primjenu čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 Vijeća EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje glasi - da li odredba o „naknadi za obradu kredita“ kada se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i kada financijska institucija nije dokazala da ona odgovara uslugama koje su stvarno pružene i troškovima koji su joj stvarno nastali, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka iz ugovora zbog koje bi je nacionalni sud trebao poništiti, Sud Europske unije je presudom u tim predmetima zaključio da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorne odredbe ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije, kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje kredita, može stvoriti na štetu potrošača neznatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača (NN-78/12).

11. Pravno shvaćanje izraženo u navedenoj presudi Suda Europske unije prihvatio je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi br. Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024., u kojoj se je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“.

11.1. Nadalje, u obrazloženju navedene presude Vrhovni sud pozvao se na svoju odluku br. Rev-112/2018-2 od 9. ožujka 2022., u kojoj je istaknuo "… da banka nije dokazala koje je to pravedne i objektivno nastale troškove izravno pretrpjela prijevremenom otplatom kredita, niti je dokazala na što se točno odnosi visina troškova prijevremene otplate kredita, pa da stoga pravila naplaćivanja naknade za prijevremenu otplatu kredita ne predstavljaju ništa drugo nego nadoknađivanje dijela iznosa kamata koje je prema ugovoru banka trebala dobiti do kraja trajanja tog ugovora, dakle naknadu neostvarenih kamata (izmakle dobiti).".

12. Utvrdivši da je postupanje tuženika prilikom ugovaranja sporne ugovorne odredbe iz čl. 10. st. 2. Ugovora o kreditu, u kojoj je ugovorena obveza tužiteljice za plaćanje naknade za obradu kredita prema Odluci o visini naknade za obavljene bankarske usluge, bilo protivno čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, utvrđeno je da je sporna ugovorna odredba nepoštena i posljedično tome ništetna, slijedom čega je sud tužbeni zahtjev usvojio te presudio kao st. I. izreke.

13. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN-53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 79/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), temeljem koje je sud obvezao tuženika da tužiteljici naknadi troškove postupka u iznosu od 1.136,55 EUR, i to 200,00 EUR na ime nagrade punomoćnika tužiteljice za sastav tužbe (Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, NN-138/23, dalje Tarifa), 400,00 EUR za zastupanje na ročištima od 18. lipnja i 29. rujna 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarifa), 200,00 EUR za sastav obrazloženog podneska od 8. lipnja 2026. (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), te u troškovniku zatraženi iznos od 136,55 EUR za sudsku pristojbu na tužbu i presudu.

13.1. Sud nije prihvatio zahtjev tužiteljice za naknadom zatraženog iznosa od 125,00 EUR s PDV-om na ime nagrade punomoćnika za pristup na ročište za objavu presude, budući da na navedeno ročište punomoćnik tužiteljice nije pristupio.

U Slatini,13. studenoga 2026.

S u d a c:

Josip Bočkai

Dokument je elektronički potpisan:
Josip Bočkai
Vrijeme potpisivanja:
13-11-2026
14:27:27

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U VIROVITICI
2.5.4.97=#0C1156415448522D34373937343433533393138
OU=Signature
S=Bočkai
G=Josip
CN=Josip Bočkai

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda, pismeno u tri istovjetna primjerka. O žalbi rješava županijski sud.

Dostaviti:
1. Saša Kutnjak, odvjetnik iz Bjelovara - punomoćnik tužiteljice.
2. OD Kožul & Petrinović iz Zagreba - punomoćnik tuženika.

Broj zapisa: **9-30890-23e11**

Kontrolni broj: **057e0-180ca-1b060**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Josip Bočkai, O=OPĆINSKI SUD U VIROVITICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Virovitici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.